

НАШИТЪ ГРАДИНАРСКИ ДРУЖЕСТВА.

[Отъ Периодическо списание кн. XXVII. 1888.]

Всѣка година при първия дѣхъ на пролѣтътъ хиляди българи изъ първото българско село — Лѣсковецъ — и изъ първия български окръгъ — Търновския — излизатъ на печалба. И всѣка година при първия снѣгъ на зимата тия трудолюбиви българи се връщатъ у дома си, ако не всѣкога доволни съ добивката си, то всѣкога спокойни съ съвѣстътъ си, че сж работили юнашки, че сж се трудили често за своята прѣхрана и за прѣхраната на своитѣ. Едни сж се подвизавали въ България; други сж се мжчили въ Ромжния или Сърбия, въ Русия или Австро-Унгария, въ Турция или Германия; а трети, истинни пионери, сж се осмѣлили до Кавказъ, дори и до Франция. И всички, когато дойде ноември, дохождатъ въ родното си мѣсто, за да си поотпочинатъ при своитѣ, за да се понарадватъ подъ милата домашна стрѣха съ това, което сж спечелили въ далечни мѣста подъ горещото лѣтно слънце.

Тия скромни труженици, тия мирни герои на длъжността, тия странствуещи рицари на труда, сж нашитѣ градинари. Тѣ заслужаватъ едно особено внимание, не само защото съ честь носятъ между чуждитѣ народи българското име и българската репутация за работливостъ и честностъ, но и защото прѣдставляватъ една чудна, отъ економическа точка на зрѣние, организация. И дѣйствително, ако е вѣрно учението на ония економисти, които твърдятъ, че въ развитието на цивилизацията робството се е замѣнило съ наемничеството, и че наемничеството рано или късно ще се замѣни съ съдружничеството, у насъ въ България, въ Търновско, науката може да види третата фаза въ развитието на труда вече постигната. Градинаритѣ отъ Лѣсковецъ, градинаритѣ отъ околнитѣ му села, работятъ вече, не съ наемна плата, а съдружнически. Тѣ сж направили слѣдователно, ако не въ общеобразователно и техническо, то поне въ економическо отношение, нѣколко